

2. søndag efter Trinitatis d. 25. juni kl. 9.00 i Vinderslev Kirke

Salmer:

Vinderslev:

750 Nu titte til hinanden

448 Fyldt af glæde

Børnesang: Tillykke med din dåb

365 Guds kærlighed ej grænse ved

726 Gak ud min sjæl

Prædikentekst: **Lukasevangeliet 14,16-24**

Jesus sagde: »Der var en mand, som ville holde et stort festmåltid og indbød mange. Da festen skulle begynde, sendte han sin tjener ud for at sige til de indbudte: Kom, nu er alt rede! Men de gav sig alle som én til at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til den. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. En anden sagde: Jeg har købt fem par okser og skal ud at prøve dem. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en tredje sagde: Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme. Tjeneren kom tilbage og fortalte sin herre dette. Da blev husets herre vred og sagde til tjeneren: Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige, vanføre, blinde og lamme herind. Og tjeneren meldte: Herre, det er sket, som du befalede, men der er stadig plads. Så sagde herren til tjeneren: Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt. For jeg siger jer: Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.«

Måske nogen af jer kender sådan et kort her? (Vis tandlægekortet) På forsiden står der ”Så er det tid” Det er en invitation til et møde. Det lyder jo umiddelbart spændende. Flot kort.

På bagsiden af kortet står der:

Hvordan var det nu med....? For et par uger siden opfordrede vi dig til at bestille en tid til det regelmæssige tandeftersyn. Ved gennemgang af vores aftalebog har vi imidlertid ikke kunnet finde din tidsreservation. Vi beder dig endnu engang om at ringe og bestille tid.

mvh

Din Tandlæge Anne Mette.

Det er ikke en af de rare invitationer. Når jeg ser den i postkassen, får jeg ofte lidt dårlig samvittighed. Tænk at de virkelig har spildt meget af deres tid på at sidde og kigge forgæves i deres tandlægeaftalebøger efter min tidsreservation. Ahh, det har de nok ikke.

Men de har jo ret. Det er tid. Og især når de skriver ”Vi beder dig *endnu engang* om at ringe”.

Endnu engang. De gør mig endda opmærksom på, at de har skrevet før og indbudt mig, men uden at jeg åbenbart har reageret på det. De borer igen lige i min dårlige samvittighed.

Undskyldninger har jeg nok af. Min tandlæge bor langt væk fra mig. Jeg har nemlig beholdt min tandlæge hjemme i Skjern, hvor jeg voksede op, for en vestjysk tandlæge, hende kan man da stole på. Også da jeg flyttede til København og boede der i mange år, beholdt jeg hende. Det havde dog det resultat, at der var en del år, hvor jeg i teorien forsøgte at finde en ny tandlæge i København. Men i virkeligheden var det nok bare en undskyldning for ikke at tage mig sammen til at få aftalt en tid en dag, når jeg alligevel var hjemme hos mine forældre i Vestjylland.

Men nu har jeg fået en tid. Faktisk havde jeg ringet og aftalt en tid om formiddagen, som kortet kom om eftermiddagen. Så de kunne godt have sparet den porto...

I dag hører vi også om indbydelser. Ikke til et møde i en tandlægestol, men til et stort festmåltid. En mand beslutter sig nemlig for at holde en stor fest, måske en rund fødselsdag, og han indbyder mange. Det vil sige, de får indbydelsen, og som det var skik dengang, så venter de nu kun på at få at vide, at festen går i gang.

Og endelig oprinder dagen. Så er det tid. Så manden sender sin tjener ud for at sige til sine inviterede gæster, at nu er det nu. Så er der fest.

Men så begynder de gode undskyldninger. Eller de knap så gode undskyldninger. En har købt en mark og bliver nødt til at gå ud at se til den. En mark? Den løber vel ingen vegne, og kan da godt passe sig selv nogle timer. Og han siger, at han bliver nødt til det. Nødt. Af hvem og af hvad? Det lyder mest som om et forsøg på at undgå at sige, at han faktisk ikke har lyst til at komme til fest alligevel. Som hvis vi i dag sagde, at vi altså lige har købt en kolonihave eller et sommerhus, som vi bare bliver nødt til at tage ud og kigge på. Ahh, kolonihaven eller sommerhuset ligger der vel også i morgen. Måske er græsset og hækken vokset lidt mere, men den slags kan godt vente et døgn tid.

En anden undskylder sig med, at han har købt fem par okser, som han lige skal prøve. En mand med en normal størrelse mark havde måske et eller to par okser, som han spændte foran sin plov. Når denne mand har købt fem par okser, altså, ti okser, så må han have ret mange marker og sikkert også en del ansatte under sig til at hjælpe med driften. Det er altså en rig mand og en mand, som har en stor virksomhed, som han bruger en del tid på. I dag ville det fx svare til en mand, som lige har investeret i en ny maskine til sin fabrik eller fem store traktorer til sin enorme gård. Det er selvfølgelig fristende lige at tage ud og inspicere om, det hele nu kører, som det skal. Men heller ikke noget, som ikke kan vente. Manden har ikke tid og lyst til at feste, men vil hellere kigge på sine nyindkøb.

En tredje er lige blevet gift. Måske ville konen ikke give ham lov til at tage af sted? Manden giver ikke engang en begrundelse, siger bare, at han ikke kan. En fest er mulighed for socialt samvær og for at møde nye mennesker. Måske har han fået sine sociale behov stillet, da han blev gift? Nu har han en primær relation i sit liv. Nu har han en at tale med hver dag. Nu har han ikke brug for at lære nye mennesker at kende eller lyst til at feste med andre. Nu nyder han og konen hinanden hver aften med snak, god mad og rødvin til solen går ned.

Manden, som ville holde festen, må indse, at nogle ikke kommer. Måske har han frygtet, det ville ske.

For når vi indbyder folk til noget, gør vi os samtidig sårbare. Når vi inviterer til et møde, så risikerer vi at folk ikke gider møde op. Når vi giver en gave, risikerer vi, at folk ikke vil tage imod den. Eller at de bare sige tak, og gemmer den væk i et skab.

For nogle år siden inviterede jeg nogle fodboldkammerater, som jeg spillede fodbold sammen med hver torsdag aften, til at komme forbi og se en landskamp. En meldte vist nok fra, men de andre hørte jeg ikke noget fra. Så jeg vidste ikke, om der dukkede nogen op eller ej. Jeg gjorde mig klar med lidt chips og sodavand. Og ventede. Men ingen kom. Det var en tom og trist fornemmelse at sidde og se den landskamp selv. Og hvem ved, vi tabte sikkert alligevel.

Så er det let at blive skuffet. Eller vred. Og i historien, som Jesus fortæller, bliver manden da også vred. Og han bliver stædig. Han *vil* holde fest. Så han beder sin tjener om at hente dem, som folk tænker er samfundets laveste. Dem, som han egentlig ikke havde inviteret i første omgang. Da det er gjort, er der stadig plads til flere, og han sender igen sin tjener ud for at spørge alle, og nøde dem, forsøge at overtale dem til at komme med til fest. Og ingen af de først indbudte skal komme med til festen.

Hvad handler denne fortælling om? Jesus fortæller den, mens han sidder til bords og spiser med nogle af de vigtigste farisæere, en jødisk lærd religiøs person. Jesus ved, at farisæerne er dybt kritiske overfor ham. De tror ikke på, at han er Guds søn, men har alle mulige mere eller mindre gode undskyldninger, for ikke at tro på, hvad han siger. De prøver at fange Jesus i at bryde de jødiske love, de prøver at fange ham med ord og vinde over ham i diskussioner. Men det lykkes ikke for dem. Og Jesus ved, at de ikke vil tage imod ham, men at det vil mennesker fra hele verden i store tal i stedet for.

Så en af fortællingens pointer er den historiske, at Jesus kom til jøderne, men de tog ikke imod ham, og derfor bredte Jesus-bevægelsen sig videre ud i verden.

Men den vigtigste pointe er, at Gud inviterer os alle til sin fest. Man kan ellers godt i første omgang forstå fortællingen sådan, at det kun er nogle, som inviteres af Gud til festen og at de andre, vi andre, så kun bliver inviterede, fordi de første sagde nej. Det er måske den historiske pointe og den historiske forståelse.

Men fortællingens budskab i dag er, at alle er inviterede.

Alle. Det er ikke en eller anden symbolsk forståelse af alle, så at det betyder mange. Men alle. Alle er inviteret.

Alle som vagabonderer sig igennem livet og ikke kan finde ud af falde til ro i byer, relationer eller jobs.

Alle som føler de ikke hører til.

Alle vinderne.

Alle taberne.

Alle dem, som ligner os.

Alle dem, som ikke ligner os.

Alle de spørgende, som leder efter svar.

Alle som er faldet og har slået sig på livet og på andre mennesker.

Alle. Der er plads til alle ved festen.

Alle som bekymrer sig om penge og huse.

Alle som ikke bekymrer sig om noget som helst.

Mennesker fra alle retninger og byer

Mennesker af alle slags meninger - politiske, religiøse og kulturelle.

De hjælpeløse.

De håbløse.

De unge.

De gamle.

Alle de troende.

Alle de drømmende.

Alle de visionære.

Alle de tvivlende.

Alle de glade.

Alle de triste.

Alle de fortabte og ensomme.

Alle dem, som har nok i sig selv.

Alle dem, som har tabt modet.

Alle dem, som føler de er nået til vejs ende i deres liv.

Alle som elsker at snakke om tro og religion.

Alle som hader religion.
De som føler sig misbrugt,
Dem, som har misbrugt.
Alle de sårede.
Alle de oversete.
Alle.

Alle er inviteret. Der er plads ved bordet i Guds rige. God plads.

Vi kommer sikkert til at sidde ved siden af nogen, vi ikke kender, eller som er helt anderledes end os. Som vi måske gør det nu her i kirken.

På samme måde er kirken også et åbent sted. Et sted hvor alle er inviteret. I kirken holder vi forfest på den himmelske fest hver søndag. Og især en dag som i dag med dåb af Ella er der grund til fest her i kirken også og sikkert en god dåbsfest bagefter.

Alle er indbudte. Alle er inviterede. Til forfest i kirken og til den store himmelske fest hos Gud. Vi kan godt forvente, at han kommer til at spørge os igen og igen. Gud nøder. Måske kender I begrebet nødning. Jeg har hørt ældre mennesker fortælle om en fest, at det var en god fest, for der var god nødning. Jeg forbinder mest nødning med min mormor. Hun skulle ofte lige høre, om alle folk nu havde fået, hvad de kunne spise. ”Ahh, Mikael, du kan da vist godt lige have plads til lidt mere is.” Og det kunne jeg selvfølgelig godt.. ☺

Gud nøder. Gud ønsker virkelig, at vi kommer til festen. Hvis man ikke svarer på en tandlæges breve i et par år, så stopper de med at komme, og tandlægen finder andre kunder. Jeg har prøvet det. Men Gud fortsætter med at invitere os, for han ønsker virkelig, at vi siger ja. At vi mødes hjemme hos ham, vores himmelske far. Vi er alle inviterede.

Når man vil bestille en tid hos tandlægen, ringer man og snakker med en sekretær. Hvis man vil besvare en bryllupsinvitation, skal man typisk ringe til brudeparret eller til en af deres forældre. Hvordan fungerer det med en invitation fra Gud?

Ja, at blive døbt er at sige ja tak til den invitation. Vi gør det samme i konfirmationen, hvor vi bekræfter den tro og den tradition, som vores forældre har døbt os ind i. Det kan også være et stille ja indeni os selv. Nogle af os siger ja én gang i livet og lever i det ja resten af livet. Nogle af os gør det først sent i livet. Nogle af os har brug for at gøre det flere gange, fordi vi pludselig blev så optagede af det liv, som vi lever her og nu.

Det vigtigste er ikke, hvornår vi siger ja, og hvordan det præcist foregår. Om det er med et højlydt ”ja” til en konfirmation eller en stille hviskende bøn til Gud inde i os selv på vores halvgamle dage. Men det vigtigste er, at vi siger ja. Gud inviterer os til sin himmelske fest. Det er ikke som et ubehageligt møde i en tandlægestol, hvor vi skal prøve at overbevise os selv om, at tandlægen faktisk vil os det godt, mens hun står med sine instrumenter i hånden. Nej, Guds himmelske fest bliver fri for bekymring, fri for sorg, fri for smerte. Den bliver fyldt med glæde, liv og lys. Og vi er alle inviteret.